

KISS ANNA

Genitivus

- HOLD** *Az Időt
jelentő, ki
megelőzőm s elhagyom a
Sötétet, üveghólyag Hold,
a lenti huták buboreka, omló
felhőn át már csak
sejtem lenn a Földet
lengvén mind följebb,
följebb.*
- ANGYAL** *(itt sárkányrepülő)
Isten elhagyott
műhelyei nyitva,
egéből a hó csak
dől a nagy udvarokba,
kőhombárok
mélyén zúgnak a
lángok.*
- LÁNGOK** *Zúgunk a kürtön át, mert el sem oltott,
széthagyva minden, amit egybehordott,
öntőmintái telnek lassú hóval,
hiánya a zugokból, mint a sóhaj,
fényből való kötényét énekelve
huzat kutatja át, és száll a pernye.
Zúgunk a kőszagú nagy műhelymélyen,
pislákolunk olajban úszó bélen,
fel a tetőig nő az ember árnya,
ki érte nyúl megint, mi szertehányva,
fogást talál vasfűvön, sók, arányok
természetén elindul és aláfog
a buborék-üvegnek. Bármit gondol,
megsokasítva néz alá a polcról.*
- ÜVEGEK** *Butéliák, mi teltek,
sőt kövérek!
Mi orvosságzagúak,
éjsötétek!*
*Ablakszemek, világra
felnyílóak,
mi tükrei a nagy, világló
hónak,*

- lámpáinak felgyúltát
óra, égre
vetítgetők, ha kitaszít a
szélbe!*
- LÁNGOK *S a nő, ki híg viaszba lenfonalt márt,
gyertyáival megterheli a kalmárt,
zendül a jég, de sustogunk mi, lángok,
szirmok közt jár a kandúr, mint a látnok.*
- ANGYAL *Isten elhagyott
műhelyei télen,
nagy hőszitái járnak
fönn az égen,
hajnalába
tollat terít a
páva.*
- FÉRFI *Fenn huzattal
bíbelődik az
angyal,
ponyva-szárnyak
csattognak és
zihálnak,*
- NŐ *Kantusából
kilógatva a
lábak!*
- ANGYAL *Ég s a Föld közt
támadt pogány huzatban
álom s világi nyugók
közt maradtam,
szárny s kerék közt
elmélkedem magáról
a kétfelé bandzsító
Ideáról.*
- NŐ *Felkapva, s hóba érve
a sarkak! Ám mivégre
a fel, le,
égből égbe!*
- SZELEK *De már az ég nagy zsákjait kioldták,
földi lyukak süvöltének, üres fák,
görgetjük omló felhőt nyugatnak,
rabló szelek, elszáll velünk az ablak,
s az angyal kantusát nyakába fűjva*

*eloldalgunk a zsákba vissza újra.
S ő nem mutatkozik, hol elhagyott nagy
műhelyei azóta is duhognak,
gyertyamártó edényei is épek,
sói minden aránnyal frigyre léptek,
festik felfúvott Nap-gömbjét, s ha nézem,
a lent valóban ég – másféleképpen.*

*S a lenn hullámló, szűvig nyers tavaszban
szédül a téli szárny, a nyughatatlan,
földi tenger sodorja, ne riaszd fel.*

- FÉRFI *Az angyal*
- NŐ *Ó, az angyal!
Ó!*
- FÉRFI *Madártojás előtte,
holmi fészek.
Mit ámul egy
tojáson?*
- NŐ *Hát
nem érted?*
- TOJÁSOK *Koppan belül a csőr, a szárnyak végre
előmerészkednek a lusta szélbe,
béjaink zárt, türelmes mértanába
mi rejtve volt, a hattyú, vízre szállna.
S míg a huták kőhombárai hőben
zúgnak és fel-le nyikorog a nőtlen
zúzótonk – de a borítókosár nagy
kotlóbeszédre csendesen vet árnyat –,
a víz febér bárkái már elúsznak,
nézvén kettévált képletét a Holdnak.
S kik béjakká leszünk az angyal ujján,
világos, nagy szemétől messze hullván,
álom ha még egészé visszaálmod,
gurulunk szélhimbálta kantusához.*
- ANGYAL *Isten elhagyott
műhelyei délnek
túl a szikrázó
tarlón átalérnek,
malomárok
mélyén forgó
lapátok.*
- VÍZ *Malmának folyton rázkódó falára
tolul a bodzák irdatlan virága,*

*s vonulok én, a Víz, malom-sötétben,
lomb és virág homálya nő fölém.*

*Hálót, halat ingatva lenn, a kőnek
lassú görgését hallgatom. Erősek
az én zúgásaim, meglassulásom,
rengvén a Föld kövér csontját kihányom.*

ANGYAL *Eget dobál, hol
kövei felgyűlnek,
száradni szegett
vászonok repülnek,
malomárok
fölött telnek a
zsákok.*

VÍZ *Hálót, halat ingatva lenn, nagy álom
partjáig lassul görgeteg futásom,
el s vissza járok, vissza s el, a Holdnak
torlódva, s mind eloldódik a csónak.*

FÖLD *Hol partjaim alá- és fölmerülnek,
virága gyűl az áldott hangafűnek,
és árnikának itt, s a pille mákok
úgy lengenek felhőben, mint az álmok,
s az orvosságos fű kötegye szákszám
lóg a tetőről, leng a fészker ágán,
az égből is, ha már a kert nagy érett
gyümölcssei szelíden földet érnek.
Mind én vagyok, a Föld. Az ember is, kit
formált a fénylő kéz, unván a Semmit,
önárnyékát az Isten. Egyiküknek
szárnyat talált ki tán a túl nagy ihlet!*

ANGYAL *Ponyva-szárnyat
szóttek rám szövőfái,
és a lennek
műhelyei a szélbe
messze lengnek,
száll a kelme
világos végtelenbe.*

VÁSZNAK *Asztalok dísze,
tornyos ágyak
szentsége mi,
gyöngybéli vásznak,
nász éjjelén
bíborra váltak,*

- síró gyertyákkal
körüálltak,
pólyálgatunk
Kezdetbe, Végbe!
- ANGYAL Csak én alá!
S újból az
égbe!
- NŐ Orsó futásán
át, szövőfalármán,
hallom, hogy nő
esőből a szivárvány,
mint a lámpa-
virág fölé az
árnya,
zúg a kas még,
virág firkál a
szélre,
- FÉRFI orsó futása,
hámortűz világa
sem űz föl ennyi
holt levélt a fára!
- NŐ Ó, de...!
- FÖLD Meglóduló levél-fűgák – még hallom.
Hogy jár a vad, hogy lőnek rá – is hallom.
Betöltenek önnön szülötteim, s én
megszülöm őket újra, másik estén.
Tárnáimban Hiány s Remény egy álom,
mint lassan változó báb kinn a fákon,
- NŐ (fölvéve a pólyát)
...mint lassan
változó báb
kinn a fákon...!
- NAP Hol én, el-
eltűnő, ki
megelőzöm s elhagyom a
sötétet, buborék-Nap, a
lenti hutákból égre fújt – nagy
hópilléimmel
áltatom a Földet
örvényén át a
kődnek.